

Promluva u příležitosti

5. výročí odhalení sochy sv. Anežky

Mons. Petr Piřha

5. července L. P. 2018 na vinicích v Pavlově

Přátelé, přátelé Pavlova, zdejších vinic, přátelé sv. Anežky, náhodní chodci, kteří jste se tu zastavili, lidé dobří,

ode dne, kdy byla odhalena a kardinálem Dukou posvěcena tato socha, uběhlo právě pět let. Čas běží, děti stávají se dospělými, dospělí starci a starci vzpomínkou. Stejně tak hledí nová socha na trosky dávného hradu. Kde byla pole, jsou vinice; na místech, kde stály malebné chalupy, hyzdí krajinu bezduché novostavby. Řeknete vývoj, pokrok, ale ten může být také k horšímu.

Prožíváme dobu zmatků, bojů a rozpadání. Hroutí se mravní řád, hroutí se kultura, hroutí se ideály, z nichž vyrostla Evropa, hroutí se rodiny a hroutí se jednotliví lidé. Hroutí se fyzicky, hroutí se psychicky. To samo je zlé, ale horší je, že se rozpadají uvnitř. V plné životní síle, v neuvěřitelné aktivitě dochází u nich k rozvratu lidství. Nad zdravým rozumem vládne pragmatické sobectví, člověk se vrací ke svému zvířecímu základu. Bohužel, vybaven lidským rozumem.

Není teď snadné žít. Nikdy to nebylo snadné, ale jedna děsivá obtíž přibyla – mlhovina rozmazávající všechny hranice a tvary. Výsledkem je, že tápeme, narážíme, zakopáváme a padáme jako slepec. Podle čeho se máme orientovat, o koho se máme opřít? Snad podle hlasu novodobých otrokářů? Nemylte se, pan Babiš má na Vás za zády bič. Tím zjedná pořádek, který bude určovat a podle rozmaru měnit. Nebo se máme opřít o ty, kdo celý ten rozvrat řídí? Nemylte se, džendristé a homosexualisté nenávidí přirozenou rodinu a prosadí zákony, které ji nakonec zničí. Máme se přimknout k Zeleňým, kteří přírodu usilovně ničí? Nebo máme vzhlížet k bohorovně moudrým prognostikům, protože říct, že jsou to tláskalové a kejklíři s pravdou, je trestné? Rozumní jsou zastrašováni, čestní jsou pro smích a prorocké hlasy jsou umlčovány. Jsme osiřelí, mezi vlastními odmítnutí. A v úzkosti voláme: Bože, zachraň nás, hyneme! Neslyšíme odpověď, protože podle všeobecného názoru žádný Bůh není. Přitom cítíme Jeho tlak a nárok suveréna, skutečného a jediného.

Co tedy? Stojíme u sochy sv. Anežky na vinici. Nestojíme tu kvůli krásně opracovanému kameni, i když i ten cosi říká. Říká to svým pootočením k troskám moci hradu a pohledem sklopeným k zemi, která vypila už tolik krve z válek, které tudy prošly, a stále plodí víno.

Jsme tu kvůli naplněným ideálům světice královské krve, která řekla NE světu mocných a bohatých a ANO lidem nuzným, nemocným a bezmocným, kteří volali jako my: Bože zachraň nás, hyneme! Sestra Anežka ochránila je a opětovně celou naši zem. A pokud tento orientační bod a opora snad někomu nestačí, ať tady a kdekoli pohlédne k nočnímu nebi. Uvidí nebeskou klenbu jako obraz nezměnitelného řádu a pocítí ji jako ochrannou dlaň Boha-Stvořitele. Nebojte se, neboť v dlaních této naší rodné země můžeme být klidní jako dítě v náručí své matky.

Modlitba na závěr slavnostního setkání

Svatá Anežko,
Jsi rodu Královského!

Prosíme Tě, rozkaž,
ať se shromáždí věrní, aby chránili
tuto tvoji zem a lidskou čest.
Ať pozvednou kříž jako korouhev lásky.
Ať vyženou lupiče, lenochy bohatě hodující, pyšné vladaře.
Ať před Tebe přivedou všechny škůdce v poutech.
Neboť - kalich hořkosti, který nám uchystali, jsme vypili.
Je prázdný, ale přetéká mírou našich slz.

Čas je blízko.
Až dozrají letošní hrozny pro lis Tvé pravdy,
nastane den, kdy se zhroutnou modly peněz
a do čistých rukou vezmeme poctivý chléb.

Sestro milosrdná a dobrá,
Chraň nás pak, abychom byli pokornými vítězi,
nemstili se, ale trpělivě naučili pracovat ty,
kdo nás škrtili a bili.
Donutili je postarat se o sirotky a vdovy,
kterými svou vládou zaplnili tuto zem.
Nám, kteří zbydeme, vypros,

abychom se už nevzpírali Tvé vládě,
ale vytrvali věrně v ideálech, pro které jsi žila.
Vždyť konat vůli Boží je radostí lidského života.

Amen.